

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2789/24
28.5.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Баришић, адвокат из Београда, пошт. преградак 8, 11177 Београд 53, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из Београда, Светозара Ћоровића 13, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиље, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2770/21 од 13.2.2024. године, у седници већа одржаној 28.5.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2770/21 од 13.2.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2770/21 од 13.2.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље да се утврди да је тужиља сувласник са 1/2 идеална дела на гаражи број 2, која се налази у ..., ..., изграђене на катастарској парцели ..., уписане у Лист непокретности ... КО ... и катастарској парцели ... и ..., уписане у Лист непокретности ... КО ... и то на основу заједничког стицања, односно улагања.

Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом наканди трошкове парничног поступка у износу од 101.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужиља је благовермено изјавила жалбу из свих

законских разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у границама разлога одређених у члану 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 са изменама и допунама) и нашао да жалба тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка, прописана чланом 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом указује јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су били у емотивној вези у периоду од 22.5.2002. године до 2021. године, али не у континуитету. Тужила је у том периоду била у браку са ВВ, са којим је закључила брак 18.7.2001. године. Током трајања емотивне везе парничних странака тужени је, као купац, са ГГ, као продавцем, закључио уговор о продаји непокретности, оверен пред Првим општинским судом у Београду, под Ов 717/2007 од 17.1.2007. године, чији је предмет гаража број 2, која се налази у ..., ..., изграђена на катастарској парцели ..., уписано у Лист непокретности ... КО ... и катастарској парцели ... и ..., уписано у Лист непокретности ... КО ... Непосредно пре закључења означеног уговора о купопродаји, тужени и његов брат ДД, као продавци, су са ЂЂ, као купцем, закључили уговор о купопродаји непокретности пред Петим општинским судом у Београду 29.11.2006. године, чији је предмет двособан стан број 31, површине 54 м², на четвртом спрату зграде у ..., ..., уписан у Лист непокретности ... КО ... (а који су тужени и његов брат стекли са по 1/2 идеална дела на основу правноснажног решења о наслеђивању Другог општинског суда у Београду О 2927/06, иза пок. оца ЕЕ) и уговорено је да се сваком од продаваца исплати по 20.000 евра. Тужени је новцем добијеним од продаје означеног стана купио предметну гаражу. У тренутку куповине предметне гараже иста није била подобна за живот и било је потребно реновирање, ради адаптације, које је финансирао тужени и за време трајања адаптације парничне странке су живеље у Рипњу и Железнику.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да, у конкретном случају, није постојала ванбрачна заједница између парничних странака због постојања сметње за заснивање исте, у смислу члана 17. Породичног закона јер је тужила у периоду емотивне везе са туженим била у браку са ВВ, те да је предметна гаража купљена средствима од продаје стана, који је тужени стекао иза пок.оца ЕЕ, због чега је иста представљала његову посебну имовину, у смислу члана 168 Породичног закона, те да, у конкретном случају, нема места ни примени одредбе члана 195 Породичног закона, због чега је одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да је тужила сувласник са 1/2 идеална дела предметне гараже и то на основу заједничког стицања, односно улагања и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Супротно жалбеним наводима тужиље, правилно је првостепени суд одбио,

као неоснован, тужибени захтев тужиље, којим тражи утврђење права сусвојине на 1/2 идеална дела предметне непокретности.

Наиме, одредбом члана 4. став 1. Породичног закона предвиђено је да је ванбрачна заједница је трајнија заједница живота жене и мушкарца, између којих нема брачних сметњи (ванбрачни партнери). Чланом 17. истог закона предвиђено је да брак не може склопити лице које је већ у браку. Чланом 191. став 1. истог закона предвиђено је да имовина коју су ванбрачни партнери стекли радом у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници представља њихову заједничку имовину, док је ставом 2. истог члана предвиђено да се на имовинске односе ванбрачних партнера сходно се примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника. Одредбом члана 180. став 2. истог закона предвиђено је да се претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки.

Наиме, у конкретном случају, између парничних странака је у периоду од 22.5.2002. године до 2021. године постојала емотивна веза и како то правилно закључује првостепени суд, није постојала ванбрачна заједница, у смислу члана 4. став 1. Породичног закона, с обзиром да је тужиља у том периоду била у браку са ВВ, са којим је закључила брак 18.7.2001. године, па је брачност тужиље била сметња за заснивање ванбрачне заједнице, у смислу члана 17. истог закона, због чега се не примењују одредбе за имовинске односе ванбрачних партнера, те се не примењује ни претпоставка једнакости удела супружника у заједничкој имовини из члана 180. у вези са чланом 191. истог закона. Стога, у конкретном случају, тужиља је, сагласно члану 231. ЗПП требало да докаже да је стекла удео у предметној непокретности, сагласно члану 20. и 21. Закона о основама својинскоправних односа, и то у висини од 1/2 удела, што није учинила, због чега је правилно првостепени суд одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да је сувласник са 1/2 идеална дела на предметној непокретности.

Неосновани су жалбени наводи тужиље да првостепени суд није правилно ценио исказе парничних странака и сведока и из тог разлога погрешно утврдио чињенично стање јер је суд потпуно и правилно утврдио све чињенице које су од значаја за одлуку у овој правној ствари, правилно оцењујући све изведене доказе применом одредби члана 8 ЗПП.

Код оваквог става суда, без утицаја су остали жалбени наводи тужиље, па ти жалбени наводи нису посебно ни образлагани.

Из напред наведених разлога, применом члана 390. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка, која је донета правилном применом одредаба чланова 153. 154. и 163. ЗПП.

С обзиром да тужиља није успела у жалбеном поступку, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија

Меланија Сантовац, ср.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић